

זיכרונות הבית מכים כמו סטירות בפרצוף

מאנגלית: ליאת מורבצ'יק

פזמון חוזר

שְׁנֵי הַהוֹרִים שֶׁלְךָ דּוֹפְקִים אוֹתְךָ
זֶה לֹא בְּכוֹנָה, אֲבָל לְרֹב
גּוֹדְשִׁים אוֹתְךָ בְּמַפְרָעוֹת סְבוּכָה,
וּבְשִׁבְלֶךָ בְּפֶרֶט יֵשׁ עוֹד קָרָטוֹב.

אֲבָל גַּם הֵם אָכְלוּ אוֹתָהּ אִי-אֶז
בִּיַּדִּי מְטַמְטָמִים בְּסִטָּל עֵתִיק,
חֲצִי הַזְמַן גָּאוּ בְּרִגְשׁ עֵז,
בְּשִׁאָר, אָדָם בְּגֵרוֹן אַחֵר הַחֲזִיק.

מִיָּד אֶל יָד הַצֶּעֶר הָאֲמֻלָּל
הוֹלֵךְ וּמַעֲמִיק כְּאֵדֶן חוֹף,
אֶז צֶא מִהֵר כָּכָל שִׁרְק תּוֹכֵל
וְאֵל תּוֹסִיף שׁוֹם זֶאטוֹט לְנוֹף.

27 פיליפ לרקין (1922-1985) – משורר וסופר אנגלי, מהחשובים במשוררי אנגליה במחצית השנייה של המאה העשרים.

העץ

הָעֵץ מִנָּץ כַּעַת אֶת הָעֵלֶוֶה,
כְּמוֹ מִשְׁהוֹ קְרוֹב לְהֶאֱמֹר
נֶצֶן צָעִיר מִרְפָּה וּמִתְפֹּזֵר
וַיֵּשׁ בִּירְקוּתוֹ דְּבַר דָּאֲבָה.

הָאֵם נוֹלֵד הָעֵץ שְׁנִית בְּעוֹד
אֶנְחֵנוּ מִתְבַּגְּרִים? גַּם הוּא קָמַל.
קִסְמוֹ הָרַב־שְׁנָתִי לְהִתְעַלֵּל
כְּתוֹב בְּעִגּוּלֵי הַטְּבָעוֹת.

לְמִרוֹת הַכֹּל קוֹצְפִים צְרִיחֵי הָעֵץ
וְהֵם עוֹלִים וּמִתְעַבִּים כָּל מְאִי,
כְּמוֹ מִכְרִיזִים כִּי הָעֵבֶר לֹא חִי,
הִתְחִל שְׁנִית הֶנֶץ, הֶנֶץ, הֶנֶץ!

אמבולנסים

סגורים כְּתָא וְדוּי, הֵם מְשַׁתְּחָלִים
בְּשֹׂאוֹן עָרִים בְּעַת חֲצוֹת־הָאֹר,
קוֹלְטִים אֶךְ אֵין הֵם מְשִׁיבִים מִבֶּט.
זְרוּעוֹת הַדֶּרֶךְ נוֹצְצוֹת אֶפֶר,
לְצֵד אֲבָנֵי שְׂפָה נְחִים מְעֵט,
אוֹרְחִים בְּזֶמֶן בְּכָל הַמִּסְלוּלִים.

כְּשֶׁרְחוּבוֹת הָעִיר זְרוּעִים בְּטֶף,
הַמּוֹן נָשִׁים מַחְנִיזוֹת נִשְׁפָּךְ
וְרִיחַ פֶּת נִשָּׂא מִן הַפִּנְכָה,
רָאָה, קִלְסֶתֶר פְּרָאִי חוֹר הַגֶּחַ
מֵאַרְגָּמֶן שְׂמִיכוֹת הָאֲלֻנָּקָה
בְּעוֹד הוּא נֶאֱסָף אֵלֶי מִדֶּף.

אֶת פֶּשֶׁר קִיּוּמוֹ שֶׁל תְּהוּ חוּשׁ,
כִּי הוּא טְמוֹן הֵיטֵב בְּלֵב כָּל חֵיק,
כְּהֶרֶף קִלֵּט אֶת כָּל אֲשֶׁר נִכְלָל
כְּאֵין־סוּפִי וְאַמְתִּי וְרִיק.
דִּלְתוֹת הַבְּטִיחוֹת סוּגְרוֹת, "אֲמָלֵל"
לוֹחֵשׁ אִישׁ לְנִפְשׁוֹ אֶת הַיָּאוּשׁ.

מְשׁוּם שֶׁבְּאֹוִיר מַחְנִיק מוֹרֶם
בְּאַרְח פְּתָאוּמִי גַם עָרֵשׁ דְּוִי
וְכָל אֲשֶׁר הִיָּה קְרוֹב לְסוּף,
– וְכֵה בְּעַת קֵיָם בּוֹ גַם הוּי,
תְּמַהִיל מְפֹלָא וְאַקְרָאִי בְּנוּף
שֶׁל זֶמֶן, אֶפְנָה וּמִשְׁפָּחָה. וְשֵׁם

לְבִסּוּף מִתְחִיל לְהִתְרוֹפֵף. הֶרְחַק
מִחְלוּפִין שֶׁל אֶהְבָּה, בְּתָא –
לְשֹׁכֵב בְּאַפֵּן לֹא נְגִישׁ, בְּתוֹךְ
כָּלִי תַחְבּוּרָה שְׁעֵנִינוּ תְּמוֹתָהּ,
מִחִישׁ אֶת הַמוֹעֵד הֲלֹא אֶרֶךְ –
בְּרוּר כִּי מִפְּנֵי אֵין אִישׁ חוֹמֶק.

הרחק

מעבר לאיור קודר
קנים מרוח קודר יותר,
בו צביר כוכב קטן מועב
נראה כמו באויר חותר.

אבל לצביר אין שם ראוי:
גברים גולים בעלטה
אף פעם לא יביטו בו
אובי מידע או בדל חמדה,

כי ערפל כה חמקני
מבהיר אפוא, אף רק במעט:
מה שידוע הוא משני,
הרחק מעבר לכמעט.

מדוע חלמתי עליך אתמול בלילה

מדוע חלמתי עליך אתמול בלילה?
עכשו אפרוריות הבקר הודפת את פני,
זכרונות הבית מכים כמו סטירות בפרצוף.
שעון על מרפקי, אני בוהה בערפל החור
מחוץ לחלון.

כל-כך הרבה דברים שחשבתי שנשכחו
חוזרים אלי בכאב זר:
כמו מכתבים המגיעים ממענים למי
שעבר למקום אחר לפני כל-כך הרבה שנים.